

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Келеберди Володимира Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу першого частини другої статті 392 Кримінального процесуального кодексу України

Київ
24 травня 2023 року
№ 84-2(П)/2023

Справа № 3-52/2023(110/23)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Лемак Василь Васильович (голова засідання, доповідач),
Головатий Сергій Петрович,
Городовенко Віктор Валентинович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Келеберди Володимира Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу першого частини другої статті 392 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Лемака В.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Келеберда В.І. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням розглянути питання щодо відповідності Конституції України

(конституційності) абзацу першого частини другої статті 392 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс), згідно з яким:

„Ухвали, постановлені під час судового провадження в суді першої інстанції до ухвалення судових рішень, передбачених частиною першою цієї статті, окремому оскарженню не підлягають, крім випадків, визначених цим Кодексом. Заперечення проти таких ухвал можуть бути включені до апеляційної скарги на судові рішення, передбачене частиною першою цієї статті“.

1.1. Із матеріалів конституційної скарги вбачається, що Келеберда В.І. має статус обвинуваченого у кримінальному провадженні. Ухвалою Вищого антикорупційного суду від 14 жовтня 2022 року було визнано неповажними причини неприбуття, зокрема Келеберди В.І., в судове засідання, призначене на 14 жовтня 2022 року, та накладено на нього грошове стягнення. Своє рішення суд мотивував, зокрема, тим, що Келеберді В.І. було надіслано повістки про виклик до суду за всіма відомими суду адресами – за місцем його роботи до Округного адміністративного суду міста Києва та двома адресами місця його проживання, а отже, обвинувачений був завчасно та належним чином повідомлений про місце та час проведення судового засідання. Визначаючи розмір грошового стягнення, яке має бути накладено на обвинуваченого Келеберду В.І., суд урахував розмір посадового окладу діючого судді та доплати до нього, установлені чинним законодавством, а також узяв до уваги обов’язок судді підтримувати високі стандарти поведінки для укріплення суспільної довіри до суду. З огляду на це суд дійшов висновку, що накладення на обвинуваченого максимально можливого грошового стягнення, визначеного абзацом третім частини першої статті 139 Кодексу, у розмірі двох прожиткових мінімумів для працездатних осіб (5200 грн) не буде для нього надто обтяжливим.

Не погодившись із ухвалою Вищого антикорупційного суду від 14 жовтня 2022 року, адвокат Вітюк В.В., який діяв в інтересах обвинуваченого Келеберди В.І., звернувся зі скаргою до Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду, яка ухвалою від 22 грудня 2022 року відмовила у

відкритті провадження. Суд апеляційної інстанції з посиланням, зокрема, на частину другу статті 392 Кодексу зазначив, що ухвала Вищого антикорупційного суду від 14 жовтня 2022 року про накладення грошового стягнення окремому оскарженню в апеляційному порядку не підлягає.

Вітюк В.В. звернувся із касаційною скаргою до Верховного Суду, однак ухвалою Верховного Суду у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного кримінального суду від 21 лютого 2023 року у відкритті касаційного провадження також було відмовлено.

1.2. Автор клопотання стверджує, що унеможливлення окремо оскаржити в апеляційному порядку ухвалу суду про визнання неповажними причин неприбуття його в судові засідання та накладення грошового стягнення відповідно до абзацу першого частини другої статті 392 Кодексу призвело до порушення закріплених у Конституції України принципу верховенства права (стаття 8), права на свободу та особисту недоторканність (стаття 29), права власності (стаття 41), права на судовий захист (стаття 55), права на апеляційний перегляд справи (пункт 8 частини другої статті 129).

До конституційної скарги долучено копії ухвал Вищого антикорупційного суду від 14 жовтня 2022 року, Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду від 22 грудня 2022 року, Верховного Суду у складі колегії суддів Першої судової палати Касаційного кримінального суду від 21 лютого 2023 року.

Обґрунтовуючи твердження щодо неконституційності оспорюваних положень Кодексу, Келеберда В.І. посилається на окремі приписи Конституції України, Кодексу, Закону України „Про судоустрій і статус суддів“, Закону України „Про Вищий антикорупційний суд“, на рішення Конституційного Суду України та Європейського суду з прав людини.

2. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу неприйнятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими (частина четверта статті 77).

2.1. Суб'єкт права на конституційну скаргу не наводить аргументів, які встановили б раціональний зв'язок між оспорюваними приписами Кодексу, якими регламентовано порядок апеляційного оскарження ухвал, постановлених під час судового провадження в суді першої інстанції, та змістом права на свободу та особисту недоторканність, гарантованого статтею 29 Конституції України. Водночас Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України бере до уваги, що до Келеберди В.І. не було застосовано заходів забезпечення кримінального провадження, які є засобами втручання у сферу конституційного права особи на свободу та особисту недоторканність.

Отже, твердження автора клопотання про порушення його конституційного права на свободу та особисту недоторканність (стаття 29 Конституції України) є необґрунтованими в розумінні вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

2.2. Келеберда В.І. зазначає, що оспорюваними приписами Кодексу фактично встановлено, що право особи на апеляційне оскарження ухвали суду про визнання неповажними причин неприбуття в судові засідання та накладення грошового стягнення може бути реалізоване з відстроченням, оскільки відповідне заперечення може бути внесено до апеляційної скарги на судові

рішення, що, на його думку, суперечить частині четвертій статті 41, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України.

Однак суб'єкт права на конституційну скаргу не навів обґрунтування того, що саме зазначена нормативна конструкція оспорюваних приписів Кодексу в аспекті визначення можливості оскарження ухвали суду із вказаних питань до апеляційної інстанції причиново-наслідково призводить до втручання в його конституційне право власності, гарантоване частиною четвертою статті 41 Основного Закону України.

Отже, автор клопотання й у цьому аспекті також не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

2.3. Келеберда В.І. стверджує, що ухвалення щодо нього рішення судом, який утворено відповідно до Закону України „Про Вищий антикорупційний суд“ від 7 червня 2018 року № 2447–VIII (далі – Закон), порушує вимоги частини шостої статті 125 Конституції України, оскільки ні Вищий антикорупційний суд, ні Апеляційна палата Вищого антикорупційного суду, які розглядали його справу, не є, на його думку, судами, установленими законом, у розумінні статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року.

З урахуванням того, що конституційна скарга за своєю суттю не є скаргою *actio popularis* (в інтересах правопорядку), наведені твердження автора клопотання проявляють його позицію щодо відповідного законодавчого регулювання, однак вони не підкріплені аргументами про те, що саме Закон є засобом державного втручання в його право на судовий захист, гарантоване статтею 55 Конституції України. Відтак такі твердження не є обґрунтуванням неконституційності абзацу першого частини другої статті 392 Кодексу в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Отже, Келеберда В.І. не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Келеберди Володимира Івановича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу першого частини другої статті 392 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**